

Η Παναγία και οι Άγιοι του Άθωνα

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το βουνό που αγάπησαν αυτοί που αγάπησαν πολύ την Παναγία. Στην χιλιόχρονη ιστορία του έχουμε πάνω από Εκατοντριάντα ανακηρυγμένους αγίους. Πρώτοι της ισάγγελης αυτής σειράς οι άγιοι Αθανάσιος ο κτήτορας της Μεγίστης Λαύρας και ο Ξηροποταμηνός Παύλος. Οι δυο πρώτες λαμπάδες π' ανάφτηκαν στο μπρός στην εικόνα της Παναγίας μανουάλι και φωτίζουν τα πρόσωπα των μοναχών μέχρι σήμερα. Είναι οι Πρόδρομοι π' ανοίγουν δρόμους για να γνωρίσουν μυριάδες ανθρώπων κατοπινών την εξάισια παρηγοριά που δίνει στους πιστούς η Θεοτόκος.

Μια τίμια σειρά αφοσιωμένων δούλων που έντονα αφήνουν να φανεί η ποικιλία των χαρισμάτων του αγίου Πνεύματος. Έτσι έχουμε αγιορείτες αγίους μοναχούς, διακόνους, ιερομονάχους, κατοπινούς ιεράρχες, αρχιεπισκόπους και πατριάρχες και πατριάρχες πάλι που γίνονται μοναχοί. Έχουμε βασιληάδες και βασιλόπαιδες, αξιωματούχους, ηγουμένους και υποτακτικούς κτήτορες, έγκλειστους, ασκητές και κοινοβιάτες, πτωχούς, νέους και γέροντες, ιερομάρτυρες και νεομάρτυρες, θαυματουργούς, μυροβλύτες, συγγραφείς, αντιγραφείς, μεταφραστές, ζωγράφους και ποιητές... Όλοι κεριά αναμμένα μπρός στη τιμιωτέρα των χερουβείμ που τους έγινε μητέρα, αδελφή, γιάτρισσα, προστάτισσα... Αυτή που την ευλαβούνταν βαθιά, π' αγαπούσαν με τρυφερότητα μικρού παιδιού, την παρακαλούσαν ολοήμερα με καθημερινούς χαιρετισμούς, παρακλήσεις, δεήσεις, θεοτοκάρια, θεοτοκία, κανόνες, πολύωρες αγρυπνίες και λιτανείες να πρεσβεύει υπέρ αυτών και όλου του κόσμου.

Κι εκείνη, με την άφατη φιλοστοργία της υπόσχονταν, παρουσιάζονταν σε οράματα και σε όνειρα, μιλούσαν οι εικόνες της, θαυματουργούσε, παραμυθούσε, ελευθέρωνε από πειρασμούς, τους ευχαριστούσε, τους προέλεγε και κάποτε διέταζε και απαιτούσε κι άλλοτε με χρυσό φλουρί και με χαρά πλήρωνε τους ψάλτες για τον κόπο της όμορφης ψαλμωδίας τους... Δυστυχώς ούτε μόνα τα ονόματά τους ο φιλόξενος αυτός χώρος δεν φτάνει για ν' αναφέρουμε.

Κάποιους μυστικούς μαγνήτες έχει ο Άθωνας και τραβά τόσα ανήσυχα πνεύματα, τόσο αποφασισμένους ανθρώπους, τόσο δυνατούς. Άλλοι χάνονται στις δίχως νερό ερημιές, σε ρέματα, σπηλιές, πλαγιές με γκρεμούς, παραλίες βραχοσκέπαστες. Ψάχνουν ένα τόπο νάναι μόνοι, αυτοί κι ο Θεός. Τόποι δίχως παρηγοριά ανθρώπινη, δίχως ανθούς, καρπούς, στρουθιά, κακοτράχαλοι. Άλλοι πάλι βρίσκουν απερίγραπτης ομορφιάς θέσεις για το χτίσιμο των μοναστηριών τους και των κελλιών τους. Δε φοβηθήκανε τη βροχή, το χιόνι, το κάμα. Πως ζήσανε τόσο χρόνια μόνοι; Μερικούς δεν τους γνώρισαν παρά στο τέλος της ζωής τους κι άλλους καθόλου. Στους χειμώνες, είχανε τη ζεστασιά την αγιοπνευματική και στά καλοκαίρια τη δροσιά της θείας χάριτος.

Τα μοναστήρια του Άθωνα αυξήθηκαν και λιγόστεψαν. Από χρόνια μένουν είκοσι. Στρατόπεδα κατά της εκκοσμίκευσης της Εκκλησίας, κέντρα πολιτισμού και αγάπης. Χώροι υποταγμένων ελευθέρων ανθρώπων, φονευτές δυνάμεων σκοτεινών, φώτα ζωής, χαράς, ειρήνης. Ο κύριος ρόλος τους απέραντα σπουδαίος για όλο τον κόσμο: η αδιάκοπη προσευχή. Οι άγιοι κτήτορές τους δε θέλησαν ούτε μετά την κοίμησή τους να δοξασθούν κι έτσι κρύψανε τα τίμια λείψανά τους. Κανένα μοναστήρι και μεγάλη σκήτη δεν είναι που να μην έχει τους δικούς της

αγίους, που η παρουσία τους είναι τόσο έντονη σαν της μεγάλης Εφόρου Παναγίας.

[Συνεχίζεται]